

Arrest

nr. 246 833 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
 Place de la Station 9
 5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 27 juli 2020 werd ingediend door X, X, X en X, in eigen naam, en door X en X, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissingen van 26 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (vier bijlagen 13) en van "het advies van de raadgevende geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2020 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bij deze medische verblijfsaanvraag werden zowel in hoofde van de derde verzoekster als in hoofde van de vierde verzoeker, standaard medische getuigschriften gevoegd.

Op 26 mei 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot de derde verzoekster, onontvankelijk is.

Deze beslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 26 juni 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.04.2020 bij onze diensten werd ingediend door

*F., F. (RR: ...)
Geboren te S. op (...) 1975
F., Fa. (RR: ...)
Geboren te S. op (...) 1972
+ minderjarige zoon:
F., Fi., ° (...) 2006
+ meerderjarige zonen
F., R. (RR: ...)
Geboren te A. op 03.01.1998
F., A. (RR: ...)
Geboren te B.L., S. op (...) 1999
Nationaliteit Albanië
Adres: (...) YVOIR*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid. vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.05.2020 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 26 mei 2020 treft de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat in totaal om vier bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan de respectievelijke verzoekers op 26 juni 2020 werden ter kennis gebracht onder de vorm van vier bijlagen 13.

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissing uit.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over het voorwerp en de ontvankelijkheid van het beroep

De verzoekers vorderen in hun verzoekschrift de nietigverklaring van *“het advies van de raadgevende geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken”* en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 mei 2020.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het door de verzoekers genoemde *“advies van de raadgevende geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken”* het advies van 26 mei 2020 betreft, waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen en dat met toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet werd uitgebracht door de arts-adviseur ten behoeve van de gemachtigde.

De door de verzoekers ingediende medische verblijfsaanvraag werd, voor zover het de medische problematiek van de derde verzoekster betreft, afgewezen met de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 26 mei 2020 waarbij de gemachtigde besluit dat de aanvraag voor de derde verzoekster onontvankelijk is. Uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift kan worden afgeleid dat de verzoekers niet het advies van de arts-adviseur, maar wel de uiteindelijke onontvankelijkheidsbeslissing uit het rechtsverkeer beogen te doen nemen. Zo zetten de verzoekers onder punt 1. uiteen *“(d)at onderhavig beroep tegen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid wordt ingediend”* en brengen zij in hun enig middel naar voor dat *“de bestreden beslissing”* nietig verklaard dient te worden omdat de verweerder uitdrukkelijk verwijst naar een medisch advies dat niet werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat het enig middel enkel gericht is tegen de beslissing van 26 mei 2020 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en niet zozeer tegen het daaraan ten grondslag liggende advies noch tegen de daarop volgende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de Raad te dezen optreedt als annulatierechter (cf. artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet) dient de voorliggende vordering een administratieve rechtshandeling tot voorwerp hebben. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet het hierbij gaan om een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen. De vordering is dan ook slechts onontvankelijk ten aanzien van beslissingen waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel zodanige wijziging te beletten. Om onontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk en rechtstreeks nadeel berokkent aan de verzoeker(s).

In casu dient te worden vastgesteld dat het advies van de arts-adviseur van 26 mei 2020 slechts de voorbereidende handeling uitmaakt ten aanzien van de uiteindelijke beslissing waarbij de gemachtigde beslist dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Aangezien het advies van de arts-adviseur van 26 mei 2020 - in tegenstelling tot de eerste bestreden beslissing zelf - op zich nog geen wijziging aanbrengt in de rechtstoestand van de verzoekers, noch een zodanige wijziging belet, maakt dit advies op zich geen voor vernietiging vatbare rechtshandelingen uit.

In de mate dat de verzoekers tevens de vernietiging zouden beogen van het advies van de arts-adviseur van 26 mei 2020, is het beroep derhalve niet onontvankelijk.

De hierboven vastgestelde onontvankelijkheid neemt evenwel niet weg dat het medische advies van 26 mei 2020 - als voorbereidende handeling - deel uitmaakt van de besluitvorming van de eerste bestreden beslissing. De verzoekers kunnen bijgevolg wel degelijk de onwettigheden en de formele gebreken die kleven aan dit advies, aanvoeren in het kader van hun beroep tegen de door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de medische verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard (cf. RvS 26 april 2011, nr. 212.763). ontbreekt hier nog iets?

De Raad stelt, na lezing van het enige middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoekers geen middel ontwikkelen dat specifiek is gericht tegen de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissing, dit zijn de vier bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 mei 2020.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het gegeven dat thans meerdere onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoekers bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moeten aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekers voldoende duidelijkheid verschaffen omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

Ter terechtzitting wordt in het debat gebracht dat het verzoekschrift geen middelen bevat die gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep onontvankelijk voorkomt wat deze beslissingen betreft. De advocaat van de verzoekers repliceert hierop dat de bevelen om het grondgebied te verlaten volgbeslissingen zijn van de eerste bestreden beslissing. Een dergelijke kritiek werd echter niet in het verzoekschrift uiteengezet. De Raad benadrukt dat het verzoekschrift de grenzen van de rechtsstrijd bepaalt. Bijgevolg kan de niet-ontvankelijkheid van het beroep om reden dat er tegen één of meerdere van de onderscheiden bestreden beslissingen geen middel wordt aangevoerd, niet worden rechtgezet door een later betoog ter terechtzitting. Bovendien valt niet in te zien hoe de loutere repliek dat de bevelen om het grondgebied te verlaten volgbeslissingen zouden betreffen van de eerste bestreden beslissing, afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de verzoekers hebben verzuimd om te verduidelijken welke rechtsregel en op welke wijze enige rechtsregel door de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zouden zijn geschonden.

De Raad stelt zodoende vast dat in de voorliggende zaak geen middelen worden aangevoerd tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissingen. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is derhalve eveneens niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de vier bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 mei 2020.

Nu het beroep enkel ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, wordt deze beslissing verder aangeduid als *“de bestreden beslissing”*.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg”*.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Uiteenzetting van de middelen die van aard zijn de nietigverklaring van de akten te rechtvaardigen

- *Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf*

EERSTE MIDDEL

Overwegende dat verzoeker een eerste middel neemt van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, evenals de beginselen van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg.

Overwegende dat tegenpartij in het kader van een beslissing van 26 mei 2020 verklaart dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

Dat zij in het kader van haar beslissing verklaart :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.05.2020 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft

Dat echter geen enkel medisch advies aan de aanvraag werd gevoegd.

Dat verzoekster in werkelijkheid op 29 april 2020 met haar echtgenoot een verblijfsaanvraag wegens medische redenen indiende.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op dezelfde dag twee verschillende beslissingen nam.

De eerste, ten aanzien van de Heer F., waardoor hij zijn aanvraag ontvankelijk maar ongegrond verklaart en de tweede, ten aanzien van Mevrouw F. waarbij haar aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De twee beslissingen verwijzen naar een medisch advies opgesteld op 26 mei 2020.

Hoewel de Heer F. dit medisch advies ter staving van de negatieve beslissing wel degelijk ontvangen heeft, heeft Mevrouw F. niets gekregen.

Bijgevolg kent zij de redenen niet waarom de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen heeft.

Overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, moet elke beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd worden.

Dit is in casu duidelijk niet het geval, gezien de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verwijst naar een medisch advies dat niet werd meegedeeld.

De in het middel beoogde beschikkingen dus duidelijk geschonden worden.

Dat het middel gegrond is.

Dat de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden."

De verzoekers brengen in hun enig middel louter de kritiek naar voor dat zij niet in kennis werden gesteld van het advies van de arts-adviseur waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Zij stellen dat enkel het medisch advies ten aanzien van de vierde verzoeker werd afgegeven, doch niet het medisch advies dat werd getroffen ten aanzien van de derde verzoekster en waarop de thans bestreden beslissing is gebaseerd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing inderdaad verwijst naar “*het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.05.2020 (zie gesloten omslag in bijlage)*”. Uit de akte van kennisgeving, die tevens door de verzoekers bij het verzoekschrift werd gevoegd, blijkt voorts dat de verweerder aan de burgemeester van Yvoir uitdrukkelijk het volgende heeft verzocht: “*gelieve eveneens bijgesloten gesloten omslag aan F. F. [naam derde verzoekster] te willen overhandigen.*” Vervolgens vermeldt de akte van kennisgeving als datum van kennisname 26 juni 2020, met onmiddellijk daaropvolgend: “*F. F. [naam derde verzoekster] verklaart bijgevoegde gesloten omslag te hebben ontvangen.*” Hierna volgt de handtekening van de vier verzoekers, met als eerste de handtekening van de derde verzoekster.

De verzoekers kunnen aldus niet worden bijgetreden in hun loutere bewering dat het advies van de arts-adviseur hen niet werd overhandigd.

Het enig middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Het beroep is, wat de overige beslissingen betreft, niet ontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE